

لاس و خزال

جالاس هات، ئەحمەد خان قەتەئى نە دىبو. خەزال بە خەزمە تەكرانى گوت: لەشانی ئەحمەد خانى سەندە ئى بۆ دانىن، كورسێك لە لای سەرەووە. ئەگەر كورسێكەيان دانا، خەفتانى پلنگىيان بە كورسێكە دا دا بو. ئەحمەد خان، لە دلى خۆى دا، كوتى: دە بى ميوانى ئەو كورسێى كۆ بى؟ ئەو نەندەى زانى لاس وە ژور كەوت. خەزال كوتى: بى گرى لە بەرى هەستەن. دە گەل ئەحمەد خان پەنجەيان لە پەنجەى يەكترى دا، لاس بە خىر-هاتنى شەهلىيارى كرد. ئەحمەد خان پى گوت:

۵۳

سووارە كەى چوندىيە

سەرى مەنت بىتەووە بە قوربانى سەرىيە

بە ژەنگ شىرە و دەلێى هەژدىهائى ياغيە

قەتت بە خەزمەت نەگەيشتوم و شوناسم پىت نىيە

ايحتىزازم لى مەگرە و پرسىيار عەيب نىيە

شوناسى خۆتم بى، بلى، كىنى هاتو يە ئىو عىلى مەلا داود و مەلا نەيىيە؟

ئەلحەق پىياوئىكى بەووجى، شكەندى پىياوى پىياو، هىچى تىدا بەستە نىيە.

۵۴

ئەو لاس جووابى داو،

كوتى: با من مەتەبەت پى بلىم، ئەتۆ پكەمەووە حالىيە

نازانى ئەو دنيايە چۆل نىيە، دنيا بى شىرى بە خەبەر نىيە؟

ئەگەر لە ئەحوالى من دەرسى، بە من دەلێن: كورتە لاسى بالەكىيە

باب و باپىرم گەوزن پۆش بون، پىيان دەلێن: سمىل سى كامەرىيە

ئەمن كوژى مير حوسىنم، كەس لە حاستى وى نەيدەتوانى پكا ياغيگەرىيە

پس لاس آمد، احمدخان هرگز او را ندیده بود. خزال به خدمتکارانش گفت : در شانه احمدخان برای او صندلی بگذارید، يك كرسی بالاتر. اگر (= وقتیکه) آن كرسی را نهادند، خقتان [پوست] پلنگ بر آن كرسی انداخته بودند. احمدخان ، در دل خود، گفت : باید مهمان این كرسی که باشد؟ در آن اثنا لاس [بمجلس] وارد شد . خزال گفت: بی گره (راست و روان) پیش او بر خیزید . [او= لاس] با احمدخان پنجه به پنجه یکدیگر زدند (بهم دست دادند)، لاس شهریار (= احمدخان) را خوش آمدگفت. احمدخان باو گفت :

۵۳

ای سوار جندی

سر منت بقربان سر باد

برنگ شیر است و گویی ازدهای یاغی است

هرگز بخدمت نرسیده‌ام و بتو شناسی ندارم

برهن اعتراض مگیر و، پرسیدن عیب نیست

شناسایی خودت را بمن بگو، که ای بمیان ایل ملا داود و ملا نبی آمده‌ای؟

الحق مرد لایقی هستی، شکستن مردِ مرد، هیچی در آن بسته نیست .

۵۴

این [است] لاس او را جواب داد ،

گفت: تا من مطلب را بتو بگویم، ترا حالی کنم

نمیدانی این دنیا چول (= خالی) نیست، دنیا بی شیر باخبر نیست ؟

اگر از احوال من میپرسی، بمن میگویند: کورته لاس بالکی

پدر و پدر بزرگم [پوست] گوزن پوش بودند، به آنان میگویند: سمیل سپی کامری

من پسر میر حسینم، کس در برابر او نمیتوانست یاغیگری بکند

ئەمەنیش ژە ئیسەم ئەلعان لە عیلى شەمامک و لە یلک و بالەکییە

سەھووە پیاو قسە پکا لە قسەتە تى هەق دەستى ایلاھییە

قسەتەم لێرە بو، هاتمە لێرە بە میوانییە

شەرت و شۆنیکمان بو هەبە، ئەما ایستا ئەسەحى نییە .

ئەحمەد خان ئەگەر تەمەشایەکی وی کرد و تەمەشای خەزالی کرد، لە دلی خۆی

دا کوتی: شەقلی ژومەتی شکاو، وا ویدەچی: دەستیشی دە مەمکان گێژاوە. ئەحمەد خان

بانگی خەزالی کرد :

۵۵

کوتی کێژێ کۆلمەت بە مەن بمینی بە تەختی خۆنکاری ، تازەکانە یان دەفتەری

شالی داناو

سنگت بە مەن بمینی بە باغچەدی وە نەوشە، تازەکانە ئەوە گۆلی داو

شا کەزبەت بە مەن بمینی بە قۆبەنی هەلالە، تازە وردە بوونی تێگەژاوە

شەهین و باز چاوو ژێی بوون، مراوی لە سەری دەکاتەو نالە نال و قاووە قاو

بولبول عاشقی بوونی گولە، ناوێری بیته باغی، ئەلعان مەحتەل ماو

ئەو گولانە دەست نە زەدەن ، ئەما پێم وایە : پاش گەل و پێش گەلی مەزی ،

شەگەلی کەوتۆتە ئێو و شەقلی شکاو

چاوت بە مەن بمینی بە ئەستیرە کە ی ژۆژی ، مەلای ساوەرەن دێی بو بانگی ،

ئەو گۆشە ی کێشاو

کۆلمەت بە مەن بمینی بە شەمامەدی حەوت ژەنگ ، سال درەنگە ، شەختە ی

پاییزی لەسەری داو

خۆزگەم بەو کەسە کاسەبەینان و ایواران لێت دەبینی کام و کاو !

پێم وایە بێ ایلتیقاتی، مەیلی دە شەو لە وە ی پێشت نەماو .

من هم آلان بر ایل شما مک و لیلک و بالکی رئیس
 سهو است مرد از قسمت حق دست الهی سخن بگوید
 قسمتم در اینجا بود، بمهمانی اینجا آمدم
 برای ما شرط وقراری هست، اما هنوز اصحیش نیست^۱.

احمدخان اگر (= وقتیکه) او (= لاس) و خزال را تماشا کرد، در دل خود گفت:
 گونه‌اش دست‌زده شده، چنان پیدا است: در میان پستانهایش دست‌گردانی کرده است.
 احمدخان خزال را بانگ (خطاب) کرد:

۵۵

گفت ای دختر گونه‌ات به [نظر] من به تخت پادشاه بماند، تازه دفتر شاه را
 بر آن نهاده‌اند

سینه‌ات به [نظر] من به باغچه بنفشه بماند، تازه این [است] گل داده است
 شاه زلفت به [نظر] من به بوته آلاله بماند، تازه اندک بویی در آن گشته است
 شاهین و باز چشم براه [آن] بوی‌اند، مرغابی بر سر آن ناله و غوغا میکند
 بلبل عاشق بوی گل است، یارای آن ندارد بی‌باغ بیاید، آلان معطل مانده است
 این گلها دست‌زده‌اند، اقا همین‌دارم: پس گله و پیش‌گله گوسفند و بَره بمیان آن
 افتاده و علامت و نشانه آن شکسته شده است

چشم‌ت به [نظر] من به ستاره روز بماند، ملای ماوران برای بانگ (= اذان)
 می‌آید، آن [ستاره] برآمده است

گونه‌ات به [نظر] من به شامه هفت‌رنگ بماند، سال دیر است، شخته (= سرمای)
 پاییز سر آنرا زده است

خوشا بحال آن کس که صبحها و عصرها از تو کام می‌بیند!
 گمان می‌برم [که] بی‌التفاتی، میل ده شب پیش از اینت مانده است.

۱- یعنی هنوز معلوم نیست کار من و خزال بکجا میکشد.

۵۶

ایم بویه سوره قورینکیک گه ده نیشی له دم بیستینی^۱
 ههچه ندی هه ناسه هه لده کیشی بونی حهتر و حه بیر دینی
 ج-ته بریکه وا تیر باله، وا ته مایه تی شهرت بی بشکینی؟
 پیم وایه باعینیک پهیدا بووه، نه گهر بتوانی و دلت لی برفینی .

۵۷

کیرئی! ئه ری کیره کهی چاو به نگییه
 ئه من بی عاقلم، چاک آگام له خوم نیمه
 گهرت به من بمینی به گهرنی شهنگه سییه
 نهت بیستوووه نه گهر شتیکیان له کن بییای دانا به آمانه تییه
 آمانهت نابی له گه لی پکهی غه یانه تییه؟
 من هالای جهه ندهم بی خوشتره له تانهی عه بدییه
 ته وای سردار عیلان، ده لاین: هه لبه ته خه زال به نه حمه د خانی سورچی و
 زوراریان قایل نیمه

ئهن زور پهریشانم به و نهنگی شیواو و بی مه یلییه، مه یل که سرییه
 هیچ ایلتیفات و عهتر به خشی جارانت نیمه .

۵۸

ئهن بی خه بهرم، نازانم کاری تو بو بوته کیشه و واوه یلایه
 بو بی وعزی، دهنگی توف و ته له سم و گوواره و کره مک و آوده نگی و خه بهرچی
 و بهر به نانت نایه؟

ئهن له وه یدا وه خته بگرم دهردی بی مردن و دهردی موفا جابه
 لیموی آمانه تیت پیم وایه چیدیکه بو دهستی من نایه .

۱- له مه هادی (= سا بلاغی) هه موکس ده لی «به ستین» یان «به ستینی جومی». نه و به ره-
 و به ری جومی و نه و چیکایه ی که آوه که ی بی دا ده روا پیی ده لین: «به ستین». به لام بهیت بیژه که
 ده یگوت: «بیستین» .

۵۶

مرغابی ای شده‌ای که دم بستر رودخانه می‌نشیند
 هر چند نفس میکشی، [آن نفس] بوی عطر و عبیر می‌آورد
 چه طبری چنین تیزبال است، میخواهد ترا به شکستن شرط وا دارد؟
 میبندارم باغی پیدا شده، که بتواند دل از تو بر باید.

۵۷

ای دختر! ای دختر چشم‌بنگی
 من بی‌عقلم، خوب از [حال] خودم آگاهیم نیست
 گردنت به [نظر] من به‌گردن غازکوهی زیبا بماند
 نشنیده‌ای وقتی که چیزی نزد آدم به امانت گذاشتند
 امانت، نباید بآن خیانت بکنی؟
 من بخار جهنم را از طعنۀ عبد خوشتر دارم
 تمام سردار ایلان میگویند: البته خزال به احمدخان سورچی و زوراری قایل
 (راضی) نیست

من از این رنگ آشفته و [از این] بی‌میلی و میل‌کسری [تو] پریشانم
 هیچ التفات و عطر بخشی گذشته‌ات نیست.

۵۸

من بی‌خبرم، نمیدانم کار تو چرا دعوا و واویلا شده است
 چرا بی‌حالی، صدای طوق^۱ و طلسم و گوشواره و کرمک و آودنگی و خبرچی و
 بر بندهایت نمی‌آید؟

بدین سبب نزدیک است من درد مردن و درد مفاجا بگیرم
 لیموی امانت، میبندارم دیگر بدست من نمی‌آید.

۱- طوق، طلسم، کرمک، آودنگی، خبرچی، بر بنه، اینها از زیورآلات زنانه بشمار می‌روند.

۵۹

کولمەت دەلئى شەمامەى چووار بېستانە، خال خال سور بوو
 مژولت جوتە، ھىندىك دەلئىن: عاشقە، ھىندىك دەلئىن: شىت بوو
 ئەمنىش ايعتبار دەكەم، وەك جاران نەماوى، مەيلىت كەسر بوو
 چاوت دەلئى كەو، تەنەنگىچى ديوە، كەوتۆتە ھاتوچوو
 سالى جارنىك يان دو جار نيوە راستى ھاوينى و نيوەى پايىزى دەلئىن گەلاوئىز
 كەوتوو^۱

ئەتۆ، بە بى تاوان و بە بى موقەسىرى، دلى منت حدفس كردوو
 گە دلخوشىم دەبەو و زەردە خەنەت لە لىوان بى، لە من وايە دو سەت سالم لە
 عومرى زا بردوو .

۶۰

كىرئى! بو سەر ھەل ناھىنى، بۆچى وا بە عىنوائى
 سەرى منت بېتەو بە قوربانى ما بەينى ھەرتەك زەرد مەمكائى
 زولفت لى ھاويشتوم ئەو شان ئەو شانى
 دەلئى جەللابى، ھوكمى شات لە سەرە، ھاتويە خۇن پۇزانى
 ھەلبەت لە قەول و قەرار و يادگارى خۆت پەشىمانى .

۶۱

كىرئى! سەبەينا نەم پى خۆشە، ئەگەر دەلئىن: ما بەينى شەو و رۇزانە
 جاران ئەگەر ئەمەن لىرەكانە دەبوم بە ميوانە
 زولفى سى بەنگىت بۆ دەكردمەو پەخش و پەرىشانە
 سنگت بۆ دەكردمەو بە بازار و بە دوكانە

۱- گەلاوئىز كەوتوو يانى گەلاوئىز ئەنگوتوو . زىياتر خەلك دەلئىن : ئەنگوتوو ، نەك
 كەوتوو. گەلاوئىز لە نيوە راستى ھاوينى دا دەنگووى، لىرەكانەكە باسى پايىزى دەك لىم مەعلوم
 نىيەكە پايىزى دەنگووى يان نا؟ نەم بىستوو گەلاوئىز پايىزان بنگووى .

۵۹

گونه‌ات گویی شمامه چهار بوستان^۱ است، خال خال سرخ شده است
 مژه‌ات جفت است، بعضی میگویند: عاشق است، بعضی میگویند: دیوانه شده است
 من هم اعتبار (= باور) میکنم، مثل گذشته نمائده‌ای، میلِت کسر شده است
 چشمت گویی کبک است، تفنگچی را دیده، به آمد و شد (اضطراب) افتاده است
 سالی يك بار یادوبار [در] نیمه تابستان و نیمه پاییز گویند «گلاویژ^۲» [در آسمان]
 افتاده (ظاهر شده است)

تو، بی جرم و بی تقصیر، دل مرا حبس کرده‌ای
 اگر از من دلجویی کنی و لبخند از لبانت بیاید، میپندارم که دو صد سال از عمرم
 گذشته است .

۶۰

ای دختر! چرا سر بر نمی آری، چرا چنین به عنوانی؟
 سر من قربان ما بین هر دو زرد پستانهایت باد
 زلفت را از این شانه بدان شانه انداخته‌ای
 گویی جلادی، حکم شاهت بر سر است، بخون ریزی آمده‌ای
 البته از قول و قرار و یادگاری خودت پشیمانی .

۶۱

ای دختر! مرا بامدادان خوش است، اگر (= وقتیکه) میگویند: ما بین شب و روز است
 در گذشته وقتیکه من در اینجا مهمان میشدم
 زلف سه‌بنگیت^۳ را برایم بخش و پربشان میکردی
 سینه‌ات را برایم بازار و دکان میکردی

۱- چهار بوستان ترجمه «چووار بیستان» کردی است، و آن بوستانی است که به آب نیاز ندارد
 زیرا آنرا در بستر رودخانه بعمل می آورند .

۲- گلاویژ (بفتح اول و یاء مجهول) ، ستاره شعری، «فرهنگ مها باد»، این ستاره در
 نیمه تابستان در آسمان ظاهر میشود .

۳- زلف سه‌بنگی: زلفی که بطور سه‌بنگی آراسته‌شده، چنانکه قبلاً گفتیم سه‌بنگی کردن
 زلف نوعی آرایش زلفان بوده است .

حازرت ده کرد جو ٲٲٲك زهره مهكانه
ده تگوت: تازه وهختی دهست لیدانه .

۶۲

ٲهلعان تیره نندازی، تیری دوزمنایه تیت داووم له جگهری
به دهردی ٲووه دهرم، نازانم چم به سهری
ٲه گهر بیٲو بترازینم بوستهی^۱ خه نجهری
خوم بکوثم، به هیلاک ده چم، بی بهش ده بم له آوی حدوزی که وسهری .

۶۳

خه زال ٲهوه جووایی داوه ،
کوٲی: عه جایه بم ! نازانم نه شٲته و نه جیننی-یه
گه وره ی عیلی زهمکی و سورچی و زوراریه
ٲٲم ٲهوه سدفره هاتووه بو شهز و بو شهزازه تیه
سدفره که ی هیچ خیر و سعادت نییه !

۶۴

ٲهوه براییم به گی لیتانی کوٲی :
هیچ نییه ٲهوه قسه به زوران دانا
عیل له دهریه، وهختی بیره کوستانه
که سیك خه مناك بی، شوبای کوستان بی بووی دهرمانه
ٲهحمه د خانی سورچی و زوراری قسیکی خراب ده کا، ده ٲی: خه زال ٲهشیمان
بایی بهر دهسته، بو خوی هیچ نه زانه
جا کئی ده توانی دهست ٲکیشیت بو ٲهوه جوته گولانه ؟
له ٲهحمه د خان زیاتر بو خه لکی سندانه، آزاری سدره تانه

۱- بوسته، قایشیکه که نایه لی خه نجهر له کلانی بیته دهری، دهسکی خه نجهری له کلانی
قاییم ده کا. له «فرهنگی مههاباد» دانه و که لیمه بهم وه بهر چاوی نه مات .

۲- ویده چی «به زوریان دانا» دروست بی. ٲهمن ههر بهو جوره شم ته رجومه کرد .

حاضر میکردی دو زرد پستان را
میگفتی: تازه (آلان) وقت دست زدن [به آنها] است .

۶۲

آلان تیراندازی، تیر دشمنی بجگرم زده ای
بدرد تو میمیرم، نمیدانم چه بر سرم آید
اگر چنانکه بند خنجر را بازکنم
خودم را بکشم، به هلاک میروم، از آب حوض کوثر بی بخش میشوم .

۶۳

این [است] خزال پاسخ داد ،
گفت: در عجبم! نمیدانم نه دیوانه است و، نه جنّی
بزرگ ایل رمکی و سورچی و زوراری
بگمانم این بار برای جنگ و شرارت آمده است
سفرش هیچ خیر و سعادت نیست !

۶۴

این [است] ابراهیم بگ لیتانی گفت :
این سخن هیچ نیست بزرگش کردند
ایل در بیرون (صحرا) است، وقت پیره کوهستان است^۱
کسی غمناک باشد، نسیم کوهستان برای او درمان است
احمدخان سورچی و زوراری حرف بدی میزند، میگوید : خزال پشیمان است
پدرش زبردست است، خودش نادان است
که میتواند بسوی این دو گل دست دراز کند ؟
غیر از احمدخان برای خلق دردکشنده است، آزار سرطان است

۱- ایلات در فصل بهار گوسفندان خود را بکوه میبرند .

کەسێکی شتێکی بێ قوت نەچی، بلێن: ئەو لەسەر زاری دانا
زەهری مار جەرگی پیاوی دەبۆی، پیاوی دەکاتووە بێ رۆح و بێ گیانە .

۶۵

ئەحمەد خان نازانی قسە پکا، قسە زادە بری
کێ دەتوانی هاچەری دەرکی خەزینە تۆ وەرگرێ ؟
دەبێ قەبر بۆ خۆی هەل کەنی، ئەو سەعاتە دەمرێ .

۶۶

ئەو هەر برایمی لێتانی لە خەزالی دەپرسی :
دەیکوت خەزالی شۆزی چا و بەنگیە
ئەمنت دەمرەووە لە بەر کۆلمە یەکی سور و سپیە
آرامی دلان، حۆری بەحەشتی باقیە
بۆ لەگەڵ ئەحمەد خان ئەو ژۆکە هیچ ایلتیفات نیە ؟
بێستومە لە غەیرە و لە بیگانە و لە زۆرین سپی عیلى مەلا نەییە
دەلێن: کابرایەکت ژاگرتوو بە مەباشیری و ایختیيارت داوە تە بەر دەستیە
هیچ کەس لە سەر عیلى مەلا داود و مەلا نەبی حەقی نیە
هەتا ساغ بێ نیو چاوانی ئەحمەد خانی سورچی و زوراریە
هیچکەس ناتوانی لەو عیله زۆلم پکا و، یکانەو زۆلم کاریە
مەباشیر و ساحیب ایختیيار بۆ تۆ لازم نیە
کەسێکی بێتە کن تۆ بە نۆ کەریە
سەری لە بەردی دەدا، وە بزانی رۆحی بێ نیە .

۶۷

ئەو لاس کوتی :
هەك زەبی لە یەخە کراسی خۆم دا نەمێنم !
هەج کەسێك قسە کال بە من بلێ دەپێش دا خۆنی دەپۆزێنم

کسی نتواند چیزی را ببлед، بگویند: این [است] بر سر دهان نهاد
 زهرمار جگر آدمی را می بُرد، آدمی را بی روح و جان میکند .

۶۵

احمدخان نمیداند حرف بزند، بی اختیار سخن میگوید
 که میتواند کلید درِ خزینه ترا [در دست] بگیرد ؟
 باید [چنان شخصی] برای خود قبر بکنند، این ساعت میمیرد .

۶۶

این [است] همان ابراهیم بگ لیتانی از خزال میبرد :
 میگفت خزال رعناي چشم‌بنگی
 من قربان گوئه سرخ و سفیدت کردم
 آرام دلها، حور بهشت باقی

چرا امروز با احمدخان هیچ التفات نیست ؟
 از غیر و بیگانه و ریش سفید ایل ملانبی شنیده‌ام
 میگویند: شخصی را مباشر گرفته‌ای و بدست او اختیار داده‌ای
 هیچ کس حق سرپرستی ایل ملا داود و ملانبی را ندارد
 تا پیداشانی (وجود) احمدخان سورچی و زوراری سلامت باشد
 هیچ کس نمیتواند از این ایل ظلم و ستمکاری کند
 مباشر و صاحب اختیار برای تو لازم نیست

کسی بنوکری نزد تو بیاید
 سرش را بسنگ میزند، چنان بدانند که روح با او نیست .

۶۷

این [است] لاس گفت :
 کاش ربئی در [میان] یقه پیراهن خودم [زنده] نمائم !
 هر کس سخن سرد بمن بگوید خونس را میریزم

به‌خه‌نجه‌ری دوسک نیژۆینی جگه‌ری دهر دینم
 کاری که‌میش له‌کاری ده‌ترانینم
 آماندت و آرامی دلی لئی ده‌ستینم
 یان ئەمن ئەو سهری خۆم ده‌دۆزینم
 یان عیلمی سورچی و زوراری و لاتانان ده‌سو تینم
 یان سۆسه‌نی دایکم بو سهر شینگای قه‌بری خۆم دینم
 جا با دایکم بۆم بگری، بلئی: فرمیسک هه‌لده‌وه‌دینم
 خۆم ده‌کوژم با له‌پاش لاس نه‌مینم .

۶۸

که‌سیکی پیماو بی، ده‌بێ ژکیف بدا له‌مایه‌نی عه‌سله‌ به‌حریه
 له‌قه‌برغه‌ی بدا قه‌ره‌بینایه‌کی وه‌ستا داودیه
 شیریککی کالان زیژینی کارخانه‌ی ژۆمیه
 دووازه تیری قه‌تل کردی په‌ژدالییه
 جیگای کیشه و نیزاحی پیماوان جیگای چۆلییه، ایره‌ آوه‌دانییه
 هاتوم به‌عینوانی دیبانه‌تی و میوانیه
 شهرت ئەوه‌یه پیماو کزه‌ی نه‌یه له‌دلییه
 نه‌پاژتوه‌وه‌ بو که‌وچکیک خۆنیه
 خیر با خه‌زال شهرمیش پکا، نه‌خیر پیت قاییل نییه
 ئەمن به‌ندی دلی خۆم ده‌به‌ستم به‌شلیری خاوی ده‌ستی خه‌زال و خه‌زاله‌شوژی
 مه‌لا نه‌بیه .

ته‌مایان بو مه‌جلیس بشله‌قینن، بیته‌ بۆم بۆمی خه‌نجه‌ران وه‌حرای مه‌حشر.

با خنجر دسته نیرویی^۱ جگرش را در می آورم

کار کوچک را بزرگ میکنم

امانت و آرام دلش را میستانم

یا من این سر خودم را میبازم

یا ایل سورچی و زوراری و لاتان (= لیتان) را میسوزانم

یا مادرم سوسن را برای شیون بر سر قبر خودم می آورم

آنگاه مادرم گریه کند، بگوید: اشک می افشانم

خودم را میکشم تا دیگر بعد از لاس [زنده] نمانم .

۶۸

کسیکه مرد باشد باید بهماریان اصل بحری رکاب بزند

قرابنه^۲ ای استاد داودی به پهلوی بزند

شمشیری زرین غلاف کارخانه رومی

دوازده تیر قتل کرده از پردال^۳

جایگاه جنگ و نزاع مردان بیابان است، اینجا آبادانی است

بعنوان نیکی و مهمانی آمده ام

شرط آنست مرد از دلش سوز بر نیاید

برای يك فاشق خون [که در تن دارد] التماس نکند

خیر خزال شرم میکند، بتو راضی نیست

من بند دل خودم را با شلیر^۴ خام دست خزال و خزال رعناي مالانبي ميبندم .

میخواستند مجلس را بهم بزنند، جنگ خنجر و صحرای محشر بر پا شود .

بقیه دارد

۱- نیرویی: شاخ گاو نر کوهی .

۲- قرابنه: يك نوع تفنگ کوتاه شکاری سرپر . «فرهنگ عمید» .

۳- دال : پروزن بال، پرنده ایست که پر او را بر تیر نصب کنند و بعد بی عقاب گویند .

«برهان قاطع باهتمام دکتر معین» . ۴- شلیر: (بسکون اول و یا مجهول) اکلیل الملك .

رک: کتاب «کولکه زیربنه» از گیو موکریانی .